

posoudil věc po právní stránce v podstatě správně. V tomto sporu bylo řešiti jen otázku, zda žalobce jest legitimován k žalobě, a netřeba proto řešiti otázku, zda by byla legitimována banka Č. Že dovolatel nabyl směnky biancožirem, ze směnky nijak nevyplyvá, a dovolatel to v prvé stolici ani netvrdil (§ 504 c.ř. s.).

Čís. 13718.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Pokračování ve valné hromadě, jež byla předsedou prohlášena za skončenou, je nepřipustné a neplatné; usnesení pak učiněná jsou neplatná. Otázka, zda předseda právem či neprávem předčasně ukončil valnou hromadu, nedav hlasovati o dalším bodu pořadu, vymyká se posouzení rejstříkového soudu v nesporném řízení.

Rejstříkový soud se může v nesporném řízení zabývati jen stížnostmi proti nesprávnému svolání a konání valné hromady, jež mají býti předmětem zápisu do společenstevního rejstříku nebo se zápisem takovým souvisí, nelze mu však rozhodovati v nesporném řízení o porušení soukromých práv toho kterého člena družstva, která člen odvozuje ze společenské smlouvy.

(Rozh. ze dne 4. července 1934, R I 717/34.)

Rejstříkový soud vyhověl stížnostem členů družstva potud, že uložil představenstvu družstva, by neprodleně svolalo valnou hromadu k pokračování, pokud se týče k hlasování o bodu 3. pořadu jednání valné hromady ze dne 14. března 1933, nehledíc ke stanovisku, které zaujal předseda při této valné hromadě; jinak stížnost zamítl. Důvody: Soud jako soud rejstřík společenstevní vedoucí především poznamenává, že se může zabývati jen stížnostmi, které se dotýkají formální stránky usnesení co do nesprávného svolání neb usnesení valné hromady, které zejména má za účel zápis do rejstříku společenstev. Nesmí však zasahovati do vnitřních věcí družstva, pokud se nevybočuje očividně z mezí zákona a stanov, zejména nesmí zrušiti usnesení valné hromady, jako nejvyšší stolice družstva, mající jiný účel a dotýkající se práv jednotlivých členů. Zrušení takových usnesení jest se domáhati žalobou u příslušného soudu, ježto tu rozhoduje vedení důkazů a výslechy stran, jež rejstříkový soud cestou nespornou prováděti nemůže. S tohoto stanoviska přezkoumal rejstříkový soud stížnosti a zjistil po konaném šetření, zejména na základě vyjádření představenstva, nahlédnutí do nových členských přihlášek a členské matriky a připojení firemně ověřených protokolů o valných hromadách, konaných dne 14. března 1933 a dne 21. června 1933, jakož i o schůzi představenstva ze dne 12. března 1933 toto: Na valné hromadě, konané dne 14. března 1933, řádně a včas svolané a k usnášení schopné, nebylo pravoplatně o bodu 3. pořadu jednáno, t. j. o návrhu na vyrovnání činží atd. hlasováno, neboť předseda valné hromady nedal po debatě hlasovati a skončil tuto valnou hromadu, což stěžovatelé sami připouštějí. Nelze proto představenstvu ukládati, by provedlo usnesení, které se nestalo na valné hromadě, nýbrž po jejím skon-

čení v nepřítomnosti řádných členů představenstva, o kteréž schůzi ani nebyl sepsán protokol, ani nebylo zjištěno, zda byla schůze ta řádně podle stanov svolána a k usnášení schopna (§ 16 stanov). Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by nehledě k důvodům, z nichž zrušil usnesení prvního soudu, rozhodl o rekursu.

Důvody:

Je jen řešiti právní otázku, zda pokračování ve valné hromadě, jež před tím byla předsedou, třeba že předčasně, ukončena, je platné a usnesení na ní učiněná jsou platná a závazná pro družstvo s hlediska předpisů §§ 13, 14, 16 stanov, zda tu je postačitelý protokol o schůzi, a lze-li ve valné hromadě formálně předsedou skončené pokračovati za řízení osoby, jež stanovami k tomu snad není povolána. V tom směru nejvyšší soud vyslovuje právní názor, že pokračování ve valné hromadě ze dne 14. března 1933, jež byla předsedou prohlášena za skončenou, je nepřijatelné a neplatné, a důsledkem toho i usnesení na ní učiněné v příčině bodu 3. je neplatné, poněvadž jen předseda původní řádně svolané a konané valné hromady byl oprávněn dle § 14 stanov řídit schůzi a jmenovati zapisovatele; podpisuje o ní zápis vedle zapisovatele a verifikátorů (§ 16 odstavec 4. stanov). Otázka, zda v tomto případě předseda právem či neprávem předčasně ukončil valnou hromadu, nedav hlasovati o bodu 3. pořadu, vymyká se posouzení rejstříkového soudu v nesporném řízení. Tyto otázky mohl rekursní soud na podkladě dosavadního šetření a dokladů sám vyřešiti, aniž bylo třeba proto zrušovati usnesení rejstříkového soudu s hlediska vytýkaného rozporu se spisy. V zásadě jest souhlasiti s názorem soudu první stolice, že se rejstříkový soud může v nesporném řízení zabývati jen stížnostmi proti nesprávnému svolání a konání valné hromady, které se dotýkají formální stránky usnesení, jež mají býti předmětem zápisu do společenstevního rejstříku nebo se zápisem takovým souvisí, a nelze rejstříkovému soudu rozhodovati v nesporném řízení o porušení soukromých práv toho kterého člena družstva, která člen dovozuje ze společenské smlouvy. Při tom ovšem nelze přehlédnouti, že rejstříkovému soudu náleží také bdíti nad zachováním zákona a stanov ve věcech družstevních a po případě se postarati o nápravu (§§ 2, 9 zákona z 10. června 1903 č. 133 ř. z., § 24 nařízení z 24. června 1903 č. 134 ř. z., § 3 min. nař. č. 71/1873 ř. z.). V tom směru soud první stolice se obíral jednotlivými výtkami stížnosti, pokud mohly míti zejména vztah na platnost usnesení valné hromady a pokud se týkaly zachování zákona a stanov, jako vedení členské matriky, postupu při přijímání nových členů na schůzi představenstva ze dne 12. března 1933 a platnosti valné hromady ze dne 21. června 1933, konal v tom směru šetření a dle toho pak učinil potřebná zjištění. Rekursní soud však tato zjištění nepřezkoumal, ač jejich nesprávnost byla rekurenty vytýkána, a také blíže nedolíčil, v čem vlastně shledává

neúplnost řízení prvního soudu, což rekurující družstvo právem vytýká. Podle názoru nejvyššího soudu nebylo důvodu ke zrušení usnesení soudu první stolice.

Čís. 13719.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Schází-li zákonný předpoklad nedostatku plné moci na straně toho, kdo podepsal směnku jako zmocněnec společnosti podle občanského zákoníka (§ 1175 a násl. obč. zák.), nemůže býti směnečně zavázán podle § 103 (1) směn. zák., třebaže z jeho podpisu za společnost nemohl ani pro společnost vzejíti směnečný závazek.

(Rozh. ze dne 4. července 1934, Rv I 1101/34.)

Firma Bratří L. byla rodinnou společností, jež provozovala cihelnu a na níž byli kapitálově účastněni bratři: Quido, Alois a František L-ovi. Na směnce, o níž tu jde, byla uvedena jako směnečník firma bratří L. Směnka byla podepsána Františkem L-em. Žalobkyně zažalovala původní směnku proti firmě Bratří L., a byl proti této firmě vydán pravoplatný směnečný platební příkaz. Nebylo sporu o tom, že firma Bratří L. neexistuje. Směnečný platební příkaz, vydaný napotom proti Františku L-ovi, procesní soud první stolice zrušil. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Důvody: V adrese směnky je vyznačena firma Bratří L., za kterou směnku přijal František L. a směnečný platební příkaz byl vydán proti firmě, o které však je zjištěno, že jí v době podpisu směnky nebylo, a žalovaný František L. při podpisu směnky nemohl býti v pochybnosti, že směnku podpisuje za neexistující firmu. Směnečný platební příkaz vydaný proti neexistující firmě nemůže tedy býti vykonán, exekuci na jeho podkladě vésti s úspěchem nelze a proto jest žalovati osobu, která směnku za neexistující firmu podepsala, a účelem sporu jest, rozhodnouti, zda a pokud nárok žalující strany proti Františku L-ovi, jenž směnku podepsal, jest odůvodněn. V tom směru první soud, uznáv, že práva ze směnky vydáním směnečného platebního příkazu proti příjemci zanikla, neposoudil věc po stránce právní správně. Poukaz na případ, kde je zavázána ze směnky veřejná obchodní společnost, že je napřed žalovati ji a, při nedobytnosti směnečné pohledávky veřejné společnosti, není případný, ježto vydáním směn. platebního příkazu proti společnosti jako příjemci se vyčerpává směnečné právo proti ní a vzhledem k čl. 112 obch. zák. i proti jejím veřejným společníkům. Exekuční titul proti společnosti lze ovšem provést i proti veřejným společníkům zvláště (§ 11 ex. ř.). Lze ovšem přímo žalovati na základě směnky akceptované společností toho, jehož jméno je ve firmě veřejné obchodní společnosti. Odvolatelka dovozuje, že žalovaný, jenž podepsal směnku jménem neexistující firmy, podepsal ji jako zástupce k tomu oprávněný a proto ručí sám směnečně z této směnky. První soud je názoru, že žalovaný, nejso ve směnečné adrese uveden, není směnečníkem a proto nemůže býti příjemcem a že